

VAN MEERMIN TOT WATERMAN

DE 'WATERIGE PLANEET'

Moorea (Polynesië)

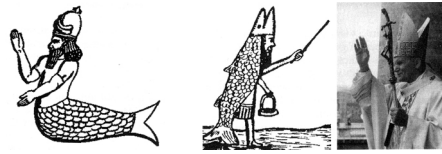
De Aarde: een schitterende blauwe planeet waarvan het oppervlak voor driekwart met water wordt bedekt. Wanneer je een globe bekijkt alsof je vanuit de kosmos op Aarde neerziet, en je houdt het Polynesisch eilandje Moorea, vlak bij Tahiti, precies midden voor je blikveld, dan zie je enkel water en nauwelijks land. Exact op de tegenoverliggende zijde van de globe bevindt zich Gizeh, vlak bij Caïro, in Egypte. Deze plek wordt juist omringd door de grootste landmassa op aarde. Vele onvoorstelbaar oude, megalithische bouwwerken blijken precies op de knooppunten van een 'aarderaster' gebouwd, dat zelf weer geënt is op de denkbeeldige aardas tussen Moorea en Gizeh.

Niet voor niets werd de Aarde ten tijde van het oude Soemerië, het land tussen de Eufraat en de Tigris, ook wel aangeduid als 'de waterige'. Berossus schreef in de 3^e eeuw v. Chr. een werk in het Grieks over de geschiedenis van Babylonië waarin melding wordt gemaakt van de god van de wateren. Zijn naam is Ea, waarvan ook ons woord voor de Aarde afkomstig is; denk maar aan het Engelse *earth*. Bij de Soemeriërs heette deze god Enki. (3000 v. Chr.) Het verhaal gaat dat Ea, of Enki, overdag de zee verliet en 's avonds erin terugkeerde, want hij was een visgod en werd afgebeeld met een vissestaart. Daar hebben we dan onze eerste meerman.

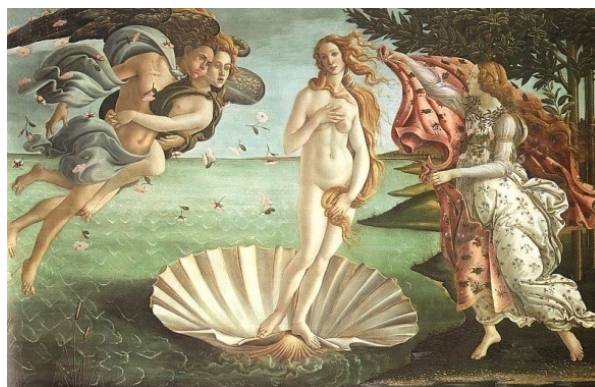
Enki: Soemerische god van de wateren. Rechts: idem met vissenlichaam (tekening naar oude amulet).

Oannes is Grieks voor Ea. De Hebreeuwse benaming is Dagon (dag is hebreuws voor vis).

Dagon, afgebeeld met vissestaart of in menselijke vissen-gedaante waarvan de kop het achterhoofd bedekt, in relatie tot de pauselijke 'vissenbekken' mijter.

Vooraf bij de Grieken kennen we heel wat gestaarte zeewezens. Poseidon was hun god van de zee en de wateren. De ietwat latere Romeinse benaming is Neptunus. Met drietand siert hij menige torenspits. Overigens gaat de Oosterse hindoe-god Shiva ook nooit zonder drietand van huis. Soms is Poseidon afgebeeld met een vissestaart, maar de echte meerman is toch diens zoon, Triton genaamd. Half man/half vis met een reusachtige staart blaast hij op zijn schelp, de tritonhoorn. Zeer bekend is het schilderij van Botticelli van de geboorte van Venus, opstijgend uit een zeeschelp en omringd door een schuimende zee. Ook Lakshmi, de vrouw van Shiva, wordt geboren uit zeeschuim, symbool van (vrouwelijke) vruchtbaarheid. De naam van de Zuid-Amerikaanse Inca-god Viracocha betekent 'zeeschuim'...

Plinius schreef enkele decennia na Chr. zijn *Historia naturalis*, waarin ook van de meerman en meermin wordt verhaalt. Ook bij Alexander de Grote (4^e eeuw v. Chr.) vinden we verhalen terug met zeemensachtige verschijningen. Vanaf de middeleeuwen verschenen de meerman en de meermin, niet langer tot de godheden behorend, in de zogenaamde *bestiaria*: middeleeuwse dierenboeken. Van lieverlee verdwenen de zeemensen uit biologische handboeken en zoölogische verhandelingen, maar leefden voort in allerlei verhalen en overleveringen. Deze werden pas na 1800 te boek gesteld. Beroemd is het sprookje *De kleine zeemeermin* van Hans Christian Andersen.

“Heel langzaam ging men inzien dat niet alles louter verzinsel was, maar dat sommige verhalen min of meer historische gegevens bevatten”, aldus auteur Bert Sliggers in zijn studie *Meerminnen en Meermannen* – van Duinkerke tot Sylt (1977), waarin hij aantoont dat het fenomeen zeer wijd verbreid is. Het woord meermin is verwant aan het oud hoogduitse merimenni en merimanni. Ook in Ierland en Groot-Brittannië kent men aan de *mermaid* een lange geschiedenis toe. Onderzoeker Lawrence Gardner wijst op de relatie tussen de naam Maria ('de waterige') en het Latijnse 'Mare' (zee) en het Franse 'la mer'. Zo ligt in Zeeland het dorpje Zonnemaire, letterlijk: zon & zee. Maria Magdalena wordt volgens Gardner ook wel *Dompna de Aqua* of *Marie de la Mer* genoemd.

[Gardner,2000, p.44]. Hij ziet een relatie tussen haar en Maria Jacoba, met wie zij in het jaar 44 n. Chr. naar Gallië was gevaren, en waaruit de Maria Magdalena-beweging in de Provence voortspoot. Maria Jacoba gaat in later tijden schuil onder de meer Europese benaming Maria de Zigeunerin, en wordt vaak afgebeeld met een vissestaart. Samen met haar belangrijkste attribuut, de St.Jacobsschelp verleende dit haar een vruchtbaarheidstatus, vergelijkbaar met de schelp en het schuim van Aphrodite (zie Botticelli).

Tweestaartige meermin wiens vruchtbaarheidssymboliek weinig te raden overlaat. (Abdij Rolduc te Kerkrade, 12^e eeuw).

SYMBOOL VOOR HERSTEL VAN VERBROKEN EENHEID

De gebeurtenissen in Fukushima, de olieramp in de Golf van Mexico, eilanden van plastic in de oceanen, wereldwijde chemische vervuiling, zaken waarover uitvoerig aandacht is besteed elders op wijwordenwakker.nl, maken onherroepelijk duidelijk dat de realiteit *an inconvenient truth* van dusdanige omvang is, waar Al Gore zelfs niet van heeft durven dromen. Geen global warming, maar heel wat ernstiger zaken komen als een kaatsebal op ons af indien we niet peilsnel wakker worden. Wanneer het spreekwoordelijke roer niet volledig om gaat, op talloos veel gebieden, dan zullen de gevolgen niet uitblijven en voor nog meer tomeloos lijden zorgen dan waar planeet en mens nu reeds onder gebukt gaan. Waar binnen politieke lobbies men nog wel eens doet alsof de neus bloedt, door middel van veelerlei rooskleurige (economische) prognoses en miljarden verslindende beleidsplannen, soms onder mooie namen als “Het Tij van de Toekomst” – zou diezelfde toekomst er wel eens heel anders wat armzaliger uit kunnen zien dan wat menig beleidsmaker ons wil doen geloven. Lettterlijk armzaliger. Zo kopt de Volkskrant dat ook Nederland nu 1 miljoen armen onder haar bevolking mag scharen. *Je mentendrai*. Wat is dat toch voor vissen-taal?

Gevelsculptuur van een parende meerman en meermin, Dordrecht (Rijksdienst Monumentenzorg, Zeist)

Toch bevindt zich onderin Pandora's doos nog altijd de hoop...Wanneer er geen einde komt aan het met menselijke voeten treden van kosmische harmoniewetten, de Aarde eindeloos wordt geprostitueerd en geplunderd (al dan niet uit onwetendheid), zal de natuur vroeg of laat zelf het verbroken evenwicht herstellen. De schrijnende actuele wereldsituatie roept dan ook onwillekeurig de legendes en verhalen van de zeemeerminnen en zeemeerminnen in herinnering, waarvan vele artefacten in menig stadhuis museum getuigen. Ook het wapen van Zierikzee en een beeldenreliëf boven de Noordhavenpoort tonen dit sprookjesachtige nautische echtpaar. Enkel een verhaaltje?

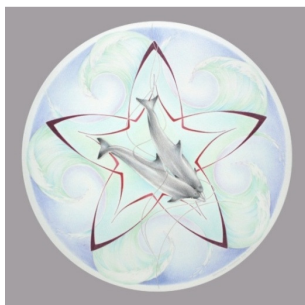
Zeeland is met haar lange, nautische geschiedenis bepaald niet gespaard gebleven. Maar liefst 117 dorpen 'verdronken' in de loop der tijd in zee. "De Zeëmeerman van Westenschouwen" is de titel van een nieuw verhaal gebaseerd op een oude legende, geschreven in het Zeeuws en in het Nederlands. De 'roof' van de meermin wordt uiteindelijk gewroken door de meerman, symbolisch voor het herstel van een verbroken eenheid.

*'Westenschouwen,
't Zal u berouwen,
Dat ge genomen hebt mijne vrouwe.
Westenschouwen zal vergaan.
Alleen de toren zal blijven staan!'*

Indien de natuur werkelijk één geheel is, als een onvoorstelbaar groot energetisch organisme, dan is het ook logisch dat dit geheel z'n interne evenwicht tracht te bewaren. Denk maar aan het ying-yang symbool. Het vrouwelijke en het mannelijke vormen een eenheid. Eenzijdigheid leidt tot onevenwichtigheid. Net zoals in het geval van een griepje de koorts door middel van verhoging de ziektekiemen naar buiten, uit het lichaam tracht te werken, zo kan mogelijk ook de werking van de natuur in het groot worden beschouwt waar het om herstel van een verloren evenwicht gaat.

Rampen zijn daarmee weliswaar nog altijd even rampzalig, maar toch biedt dit inzicht een ander perspectief, met name ten aanzien van de eigen rol van het menselijk handelen binnen het grote geheel. Sinds het tijdperk van de Verlichting, - waarvan sommigen echter wel eens zeggen dat toen de schemering over het mensenbewustzijn pas goed inviel -, zijn we geneigd om alles met rationele, soms zelfs ontziende blik te bezien. Toch is de natuur geen dood mechaniekje, en wordt zij beslist niet geregeerd door wetten van *survival of the fittest* alleen. Het is zelfs de vraag of dit wel een wet genoemd mag worden, daar waar steeds meer bewijzen verzameld worden omtrent compassie en een diep gevoelsleven bij dieren en zelfs bij planten. (Zie hiervoor m.n. het onderzoek van Cleve Backster). De principes van de natuur berusten evengoed op samenwerking!

Dolfijnen-mandala met pentagram van Marianne van den Dungen.

Alleen een cultuur die zich volledig heeft losgemaakt van al het natuurlijke, haar als 'primitief' en 'onleefbaar' is gaan beschouwen - en die meent dat de natuur niet alleen verbeterd maar zelfs overwonnen dient te worden – zo'n cultuur kan vroeg of laat de spreekwoordelijke (corrigerende) klap terug verwachten.

Natuur – d.w.z. goddelijke harmonie van onvoorstelbare wijsheid, intelligentie en verfijning; geen enkele menselijke schepping komt zelfs maar in de buurt van de schoonheid en het raffinement van de allerkleinste 'vinding' van de natuur. Zonder hiermee een oordeel uit te willen spreken ten aanzien van alle grillen van de natuur – zij blijft tenslotte in wezen onpeilbaar - is het aan de andere kant misschien niet zo vreemd dat de aarde in deze tijd zo 'van slag' lijkt te zijn.

Klimaatveranderingen, dreigende zeespiegelstijging, oceaanstormen, tsunami's ... Het Roemeens instituut voor seismologie stelt dat het aantal en intensiteit aan aardbevingen wereldwijd van het afgelopen jaar, beslist iets vreemds is. Onverklaarbaar! Zou het kunnen dat de inzichten van Aboriginals, Inca's, Maya's, Hopi-en Seneca-indianen, Kogi's, Kahuna-indianen en vele anderen minder 'primitief' zijn dan soms wordt verondersteld? Inheemse volken van overal op aarde hebben de natuur altijd als beziel beschouwt, en daarmee als iets waarmee de mens in contact kan treden (animisme & natuurreligies). Wellicht rilt de aarde van koorts bij wat haar met name sinds het opkomen van het industriële tijdperk en de eindeloze, steeds geavanceerder oorlogen onophoudelijk wordt aangedaan?*

Links: Polychroom houten wapenschild met het wapen van Schouwen. Rechts: Achterschot van schouwwagen (1775-1799) **Stadhuismuseum Zierikzee** (bruiklenen Waterschap Zeeuwse Eilanden)

MENGWEZENS OF FANTASIE?

De Griekse mythologie wordt door sommigen wel als een spannende antieke soapserie gezien, maar vormt in wezen een *pantheon* van inwijdingskennis omtrent de menselijke psychologie en diepere aard van het bestaan. Het leven gesymboliseerd in verhalen en personificaties in de vorm van goden en halfgoden. Het woord symbool, afkomstig van *sym-ballein*, Grieks voor samen-trekken of samenbinden (denk ook aan het woord 'balleinen', zoals bij de walvis) geeft eigenlijk al aan dat zij zowel op letterlijke als wel op figuurlijke (metaforische) wijze een waarheid omvat en verbindt.

Is het gerechtvaardigd om te stellen dat bepaalde beeltenissen enkel fabelwezens voorstellen, aangezien wij hun (historische) bestaan niet kunnen aantonen? Waarom is de fabel dan toch zo

hardnekkig en komt zij zo wijdverbreid en veelvuldig voor, zelfs bij heel andere culturen, - zij het in gevarieerde vorm. Waarom gaan deze 'fabels' van allerhande waterwezens en goden op Aarde dan zo ver terug, tot de oudste bronnen der mensheidsgeschiedenis?

De mens bewoont al zeker zo'n 200.000 à 300.000 jaar deze planeet, en ook al kijkt de officiële geschiedenis meestal niet verder dan zo'n 5000 jaar terug, wie weet wat er daarvoor niet allemaal plaats heeft kunnen vinden? Staat de super snelle technologische evolutie van de laatste ± 200 jaar werkelijk op zichzelf als unicum in de geschiedenis? Of 'herhalen' tijdperken zich mogelijk?

Er zijn diverse locaties op Aarde waar radioactief materiaal (fall-out) is gevonden (Great Lake, India) of tot glas versmolten zand (Egypte). Het gebied Mohenjodaro in Pakistan is nu nog te radioactief om in te verblijven. Opgegraven skeletten "à la Pompeï" zijn radioactief, vergelijkbaar met Hiroshima en Nagasaki. Het lijkt er veel op dat er mogelijk al eerder 'hoogontwikkelde' culturen hebben bestaan welke tot op of over de grens van zelfdestructie zijn gegaan. Interessant genoeg lijkt het beroemde Indiase oeroude epos, de *Mahabharata*, dit vermoeden te bevestigen. De *Drona Parva*, onderdeel van de *Mahabharata*, beschrijft een oude oorlog welke mogelijk gegrond is in feitelijke historische gebeurtenissen. Hoewel de tekst niet spreekt van paddestoelachtige wolken, is er wel sprake van "een loodrecht oprijzende wolk die zich als een parasol ontvouwt".

[<http://www.wijwordenwakker.org/content.asp?m=M53&s=M89&ss=P1684&l=NL>]

Mohenjodaro, Pakistan: nu nog te radioactief om er te kunnen verblijven.

Is de hardnekkigheid om vrijwel alles wat rationeel niet onmiddellijk kan worden thuisgebracht binnen herkenbare en vertrouwde vastgestelde kaders, naar het rijk der fabelen te verwijzen wel terecht? Veel wetenschappers bevestigen dat de oceanen zeer grote geheimen voor ons bewaren. Ook al vliegen ruimtesondes naar Mars en Pluto, van de onpeilbare diepten van de oceanen is nog maar bar weinig bekend. Ontdekkingsreiziger Thor Heyerdahl schrijft naar aanleiding van zijn *Kon-tiki expeditie* uit 1948, waarbij hij op een balsahouten vlot de oceaan overstak vanaf Zuid-Amerika richting de Marquesas-eilanden, dat hij en zijn bemanning op hun geruisloze 'schip' de meest ongewone zeedieren waarnamen, ook 's nachts, en soms van enorme omvang.

Wekt de moderne, wetenschappelijk ingestelde mens wellicht wat al te veel de indruk alles reeds ontdekt te hebben? De prestaties van de technologie zijn weliswaar indrukwekkend te noemen, maar of daarmee ook de wereld werkelijk geheel en al in kaart is gebracht? Ondanks alle *smart* technologie, moet worden toegegeven dat het menselijk DNA nog slechts voor ongeveer 5% is ontrafeld. Het electromagnetische spectrum beslaat nog geen 0,005% van de totale

stralingsomvang van het heelal. Het zichtbare deel daarvan is nóg veel kleiner! Wat denken we nu eigenlijk te weten? Enkel voor waar aannemen waar je met eigen ogen op kunt vertrouwen komt op hetzelfde neer als in een huis zonder vensters leven in de veronderstelling dat 't het complete universum is omdat je niets van daarbuiten kunt zien.

MYSTIEK VOOR BEGINNERS

Als de 'grond' van de werkelijkheid Bewustzijn genoemd kan worden, zoals o.m. kwantumfysicus Amit Goswami doet (anderen spreken liever van God of Liefde, Grote Geest, Allah of Wakan Tanka – alle woorden zijn natuurlijk in wezen slechts verlegenheidsnamen. Bewustzijn is in die zin ook maar een woord voor iets wat nooit in woorden gevat kan worden) – dan is iedere verschijningsvorm de belichaming van Bewustzijn te noemen (anders gezegd; wij zijn de ogen, handen en voeten van God). Ieder wezen, ieder *lichaam is een voertuig van bewustzijn*. Ieder lichaam (iedere vorm) is dus 'iemand' te noemen; dat geldt zowel voor een waterval, druppel of wolk, als ook voor een vogel, bloem, zon, boom of ster.

*'God zegt; 'Ik ben het geluid van water in de oren van de dorstigen;
Ik ben de regen die uit de hemel neerdaalt.
Spring op, minnaar, toon eens wat enthousiasme.
Je hebt dorst en je hoort het water en toch val je in slaap!'*

[Rumi, 13^e eeuw. Uit: *Masnawi* VI: 586-592]

Water is een geliefd symbool in mystieke en religieuze tradities. Water staat voor de *gnosis* of innerlijke kennis, in het hebreuws *pistis* genoemd: 'weten'. We vinden dit ook terug in de oudst bekende boeken der mensheid; de heilige Veda's (spreek uit: weda's) uit het oude India. Veda betekent 'weten'. Levend water is de bron van het leven zelf.

Hylas en de Nimfen, schilderij van J.W. Waterhouse, 1896. Hyle is Grieks voor 'stof', materie. De stoffelijke mens wordt door de vereniging met het vrouwelijke element (water) innerlijk getransformeerd. Poelen, meren, bronnen, waterputten en fontijnen, maar ook nimfen en badende godinnen komen veelvuldig in 'sprookjes' evenals graalverhalen voor. Hylas wordt hier afgebeeld met de rode gordel van de katharen (Provence). Voor gnostici betekende het afdalen in de diepte van een heilige poel (zoals Hylas deed) niet de dood van een persoon, maar slechts de dood van ego en begeerte. [Gardner, 2000, p.45-46]

WATER EN GNOSIS

In het gnostieke christendom uit de eerste eeuwen van onze jaartelling, lang voordat de kerkvaders de definitieve (katholieke) canon vastlegde, en de levende geloofservaring van lieverlee steeds meer in versteende geloofsregels werd vastgelegd, gold water als hét symbool van innerlijke transformatie. Jezus wordt ook aangeduidt als de Ichtus (vis). De wederkomst van de Christus (christusbewustzijn) is een *innerlijke* wedergeboorte uit water en geest (Joh. 3: 4-14). Water staat in alle religies en verhalen omtrent het ontstaan van de Aarde aan het begin der dingen. "(...) duisternis lag op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de wateren" [Genesis 1:1] "De aarde was er niet; een onvoorstelbaar dikke mist lag op het oppervlak van de wateren" [scheppingsverhaal van de Nevada indianen]. "Een vage watermassa vormde heel het universum, en de wateren bedekten de wateren" [aldus de Rigveda, onderdeel van de heilige Veda's van de hindoes].

Water is symbool bij uitstek van zuiverheid. Water wast alles schoon. Water voedt; uit het waterige element komt alle leven voort. Daarmee is water symbool voor het leven zelf. De doop duidt dan ook (oorspronkelijk) op een innerlijke transformatie (richting 'christusgeest' of eenheidsbewustzijn). [Handelingen 2:38] Bij de doop van Jezus door Johannes in de rivier de Jordaan "steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op hem komen". [Mattheüs 3:16] Een innerlijke wedergeboorte uit water en geest waarbij de 'heilige geest' (duif) indaalde in de mens Jezus. Mens wordt tot Zoon des mensen (goddelijk) en boven de beperkingen van dualiteit en materie uitgetild. Christus "liep over de wateren", was volledig onthecht, innerlijk niet aan tijd-ruimte gebonden.

Over het voorbeeld dat deze grote meester ons bood zegt de Perzische mysticus en soefi Inayat Khan het volgende: "Sommigen zinken, sommigen zwemmen en anderen wandelen op het water. Van de laatsten is het alsof men in de wereld leeft, maar niet tot de wereld behoort, als of men de wereld beroert, maar er niet door beroerd wordt." [De Alchemie van het Geluk, 1992]. In wezen identiek met het oosterse ideaal van de yogi, dat vaak wordt geïllustreerd aan de hand van de lotusbloem welke vanuit modderige diepte door het water naar het licht toe groeit, zonder zelfs maar nat te worden.

I am the daughter of Earth and Water,

And the nursling of the Sky.

I pass through the pores of the ocean and shores;

I change, but cannot die.

[Shelley, The Cloud]

BIOLOGY OF THE IMPOSSIBLE

Sommige wezens lijken eerder het resultaat van macabere creatieve geesten, dan gevolg van de natuur. Het vogelbekdier bezit de snavel van een lepelaar, de vacht van een bever, zijn ontlasting komt uit het zelfde gaatje als dat van zijn voortplantingsorgaan. Een volledig tegennatuurlijk 'knip-en-plak' werkje, zo lijkt het. Meer van het karakter van centauren, chimere en andere mythologische mengwezens dan een logisch product van evolutie. Met de huidige, recente kennis van genetica, is

het mogelijk om 'nieuwe', voorheen onbestaande levensvormen te creëren (*bio-engineering*). Zo kan door slechts één gen te veranderen of te blokkeren een mannetje het gedrag van een vrouwtje gaan vertonen. Van 'man' omgeschakeld naar 'min', of dat nu werkelijk een plus genoemd kan worden?

Griffioenen, zeeslangen, draken, reuzen, cyclopen, elfen, nimfen, sirenen, deva's, gnomen, dwergen en kabouters; is het alles slechts folklore en bijgeloof? Zeer wel mogelijk, hoewel iedereen van het bestaan van dwergen weet (Pigmeë) en ook iedereen het verhaal kent van David en (de reus) Goliath. Enkel verhaaltjes voor 'gelovigen'? Niet enkel binnen het christendom is sprake van *reuzen* op aarde. De Toeareg in Noordelijk Afrika kennen grote rotstekeningen in de woestijn waarop reuzen staan afgebeeld, en waarbij een nog altijd levende overlevering van hun (historische) bestaan getuigt. Zo zijn er letterlijk talloze culturen en overleveringen die van het bestaan van reuzen melding maken.

"Het boek Genesis 6:1-4 vermeldt de komst van de 'zonen van de goden' welke seks hadden met vrouwen op aarde hetgeen heeft geresulteerd in de komst van reuzen op aarde (Hebreeuws: *Nefilim*). Ook Soemerische bronnen vermelden de komst van de 'zonen van de goden', maar heten daar *Annunaki* (lett: 'zij die van boven neerdaalden'). Het boek van *Enoch* maakt melding van de komst van 'gevalen wachters' op aarde, ook wel 'gevalen engelen' genoemd, welke vervolgens een genetische doorkruising met de mens tot gevolg heeft gehad". [M.Tsarion, J.Mars, D.Melchizedek, S.Sitchin, D.Icke, M.Messing], zie: <http://www.wijwordenwakker.org/content.asp?m=P1444> en:

<http://www.wijwordenwakker.org/content.asp?m=P928> Video van Klaus Dona:

<http://www.wijwordenwakker.org/content.asp?m=P959> Website Klaus Dona: http://unsolved-mysteries.info/english/e_unsolved_mysteries3.htm

Maar ook wanneer wij dit alles naar het rijk der fabelen verwijzen, blijft de vraag overeind waar dit 'bijgeloof' vandaan komt? Wat is er de oorzaak van? Louter psychologie? Louter vertolking van een geestelijke schaduwzijde en van dromen? In het boeddhisme, feitelijk een spirituele (ervarings)wetenschap, worden talloze afbeeldingen van *rakshas* en *azura's*, - monsters en demonen -, veelal met grote artistieke precisie afgebeeld op *tanka's* (religieuze schilderijen). Tegenwoordig treft men hen echter vooral aan op virtuele computerspelletjes en body-tattoos.

Rakshasa

Mahakala

Menig boeddhist zal kunnen bevestigen dat het niet uitsluitend om verziensels gaat van *bhikkhu's* (monniken) met een ál te rijk geestesleven. Zonder voorbarige conclusies te willen trekken waar het om de mogelijke verruiming van onze perceptie en opvattingen omtrent de werkelijkheid zou kunnen gaan, mogen we niet vergeten dat ons biologische gezichtsveld zeer beperkt is. Een kat ziet geen kleuren behalve rood. Vele insecten zien mogelijk enkel 'in zwart-wit'. Maar is het geen zwart-wit denken om te veronderstellen dat er geen dieren zouden kunnen bestaan die *meer* in plaats van *minder* waarnemen dan de mens? De mens is weliswaar "de maat van alle dingen" zoals de sofist

Protagoras (5^e eeuw v. Chr.) ons leerde, maar een dergelijk uitgangspunt maakt de invalshoek om tot waarheid te komen wel bijzonder smal en eenzijdig.

Bovendien zijn er nog al wat mensen die buiten het gangbare electromagnetische spectrum kunnen waarnemen zoals in het geval van helderziendheid. De meer wetenschappelijke term hiervoor is *remote viewing*, waar veel onderzoek naar is gedaan met verrassende conclusies. De modernste biologie is nog maar net bezig te ontdekken dat minuscule kristallen in de epifyse (een klier welke zich vlak onder de hersenen, in het centrum van de schedel bevindt) verantwoordelijk zouden kunnen zijn voor zoiets als 'piëzoluminescentie'. Hoe zouden we eigenlijk moeten verklaren dat we in onze dromen zeer reëel kunnen 'zien', zonder dat de ogen of enig licht daar aan te pas komt?

Van oudsher wordt de epifyse, – ook wel pijnappelkier genoemd vanwege haar vorm, - in verband gebracht met het zogenoemde 'derde oog' en bewust-zijn of bewust-zien voorbij de grenzen van het zichtbare licht. Is de moderne visie op geschiedenis en menszijn mogelijk onjuist of zeer onvolledig gebleken? Zou de *Physics of the Impossible* (Michiu Kaku) misschien moeten worden aangevuld met een *History of the Impossible*? Of zelfs een *Biology of the Impossible*? Vragen alom. Er valt nog heel wat te onderzoeken.

Links: Door middel van genetische manipulatie gekleurd zeepaardje. Rechts: Chimera (Grieks, lett: mengwezen). Dit baby-aapje is 'samengesteld' uit de stamcellen van 2 afzonderlijke embryo's. Hoe ver zal onze 'gezonde' wetenschappelijke nieuwsgierigheid reiken? Bron: <http://www.bbc.co.uk/news/science-environment-16427873>

Zou het mogelijk zijn dat genetische manipulatie en *bio-engineering* reeds eerder hebben bestaan? Of dienen alle mythes en sprookjes eenvoudig naar het rijk der fabelen te worden verwezen? Toch rept zelfs de grote Plato in diens *Critias* van het bestaan van Atlantis, en haalt daarin o.a. de Griek Solon (6^e eeuw v. Chr.) aan welke stelt: "Egypte is minstens 8000 jaar oud". Misschien houdt de geschiedenis meer voor ons verborgen dan zij tot nu toe prijs wil geven. Volgens sommige onderzoekers bevatten duizenden jaren oude kleitabletten aanwijzingen dat de Soemeriërs weet hadden van het bestaan van genetische manipulatie. Informatie welke wij pas sinds de 'ontdekking' van het DNA door Watson en Crick, als zodanig zouden kunnen ontcijferen en interpreteren. Er bestaan zeker veel aanwijzingen voor om te durven beweren dat het huidige menselijke ontwikkelingspeil zich mogelijk allerm minst op haar eerste 'hoogtepunt' bevindt. Meer onderzoek is hier voor nodig. Zeker is in ieder geval dat veel sprookjes en mythologische verhalen in essentie de vormen zijn waarin reële boodschappen en mogelijk zelfs historische gebeurtenissen konden worden doorgegeven door middel van een mondelinge en beeldende overlevering.

Femme de serpent op de Arc de Triomphe van het Enclos Paroissial van Sizun (Bretagne): “Que peut bien nous raconter la femme à queue de serpent de Sizun? Ne nous parle-t-elle pas déjà tout simplement des origines de la vie?”

“Wat verteld ons de vrouw met de slangenstaart van Sizun? Verhaalt zij niet eenvoudigweg over de oorsprong van het leven?”, zo luidt het onderschrift bij een foto van een zeemeermin – of is het een vrouw met het onderlijf van een slang? <http://mimaboutdebois.over-blog.com/article-dans-la-pierre-des-eglises-bretonnes-46066511.html>

© Wido Blokland, www.opklimmen-in-bewustzijn.nl 2012

Noten:

*) Wie eventueel was vergeten dat juist oorlogen en het militair-industrieel complex buitengewoon ‘milieubelastend’ zijn, wijs ik op het schokkende maar weinig bekende feit hoe tijdens de Golfoorlog in Irak nucleaire wapens zijn gebruikt waarbij door verarmd uranium reeds 500.000 kinderen onder de 5 jaar aan kanker stierven (Bron: Peter Stuivenberg, *The Boogeyman*, 2009)

Literatuur:

- Maartje Stuit-Deurloo en Uti Pothaar-Quinting – *De Zeemeermin van Westenschouwen*, ISBN 9080709344
- Bert Sliggers- *Meerminnen en meermannen – Van Duinkerke tot Sylt*, 1977
- Jean D. Guerdon – *Mythen van de zee (Les plus mystérieuses légendes de la mer, Sélection 1972)*
- Léon Hanssen – *Een zeemeermin aan de Afsluitdijk*, Trouw 26 -03- 2005
- Lawrence Gardner – *Het Rijk van de Ringlords – Tirion*, 2005
- F. de Raedemaeker - *Philosophie der Voorsokratici* , 1953
- Jean Chevalier & Alain Gheerbrant – *Dictionnaire des Symboles*, 1999